

Поклик

Борис Олійник

Диптих

I

А двадцять перший вік
при револьвері
Таку вчинив неслитню круговерть,
Коли уперше від часів Гомера
Судилося знімати репортеру
Своєю камерою власну... смерть.

Коли вже речників за слово правди,
За непокору владі булави
Рокують на усікнення глави
В мовчанні просвіщенної громади.

II

По небу йдуть
сивіші гніву хмари.
Земля двигтить, чорніша від золи.
Вставай народе!
Доки ще з кошари
Нас на перекуп
скопом не здали.

На глум держави
чужаки по вірі
Менджують нашим духом і добром,
І квіт дівочий продають в повії,
І сонми капищ плодять над Дніпром.

З космічних злитків
зодіаки грізно
Вістують знаки глибої біди.
Вставай, народе!
Заки ще не пізно –

Козацький стан могутньо підведи!

Вставай, вставай

у повен зріст потуги

На гордий поклик степових предтеч!

І відпусти на бранне поле плуга,

Коли з неробства заіржавів меч!